

skaffe en Kommune som Kautionsist, kunde Ministeriet træde til og yde dem et Laan. Nu er det ikke Meningen, at dette Laan skal ydes til enhver som helst, der skriver ind til Landbrugsministeriet. Der er derfor ogsaa sat visse Bestemmelser ind, som skulle opfyldes, nemlig at vedkommende er anbefalet af sin Kommunalbestyrelse, eller at det sker efter Indstilling fra en stedlig Husmandsforening. Deri, synes jeg, ligger en Betyggelse for, at det maa være en flittig, i sin Kommune vel anset Mand. Jeg antager nemlig ikke, at nogen Kommunalbestyrelse eller nogen Husmandsforenings Bestyrelse vil indstille eller anbefale en Mand, hvis han ikke er i Besiddelse af disse Egenskaber. Jeg synes saa, det vilde være en Fordel, om denne Mand kunde henvende sig til Ministeriet og faa udbetalt et Beløb af indtil 50 Kr. pr. Td. Land. Hvis det nu drejede sig om 2—3—4—5 Tdr. Land, var det dog en lille Kapital paa nogle faa Hundrede Kroner, og naar denne Mand kunde beholde dem rente- og afdragsfrit de første 15 Aar, kunde han maaske komme saa godt i Gang, at han, naar den Tid var forløben, kunde være i Stand til at betale det Afdrag og den Rente, som forlanges af dette Beløb. Jeg skal derfor paa det bedste anbefale dette Forslag, og jeg kan ikke se, at fordi der er dannet en privat Forening, „Hedebruget“, som alt i alt, efter hvad der er oplyst for os, raader over 4,800 Kr., skulde denne Paragraf være overflødig. Jeg tror, det vilde være et udmærket Supplement til „Hedebruget“s Virksomhed og til den anden Laaneparagraf, Ministeren har foreslaaet.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger vedrørende enkelte andre Spørgsmaal. Den ærede Ordfører omtalte, at det var galt derovre i Ferring Sogn ved Bøvbjerg, at Havet aad sig ind, og at vort Land gik til Grunde. Vort Land er jo ikke saa overordentlig stort i Forvejen, og jeg finder derfor, det er rigtigt, at vi værne om det Omraade, vi nu have. Det er jo trist at se, at Landet saaledes skylles i Havet, at de derovre kunne paavise, at der har ligget hele Landsbyer, hvor der nu er dybt Hav, at der endnu er Folk, der kunne mindes det. Derfor synes jeg, det er rigtigt, der gøres noget fra Samfundets Side for at værne Landet. Men nu oplyses det samtidig for os, at Ferring Sogn skal indeholde saa udmærket frugtbar Jord. Jeg kender det ikke; jeg har desværre aldrig været derovre. Men det er blevet oplyst for os i Finans-

udvalget, at Ferring Sogn hører til den frugtbareste Jord her i Danmark. Naar det er Tilfældet, forekommer det mig, at man kunde godt forlange, at Beboerne derovre ogsaa ydede noget Bidrag i den Henseende, for de ere dog i første Række interesserede i, at Landet bevares, at deres Jord, deres Huse og Gaarde ikke skylles bort. Jeg finder derfor, at det var en fornuftig Ordning, om man derovre dannede et Slags Høfdelag, og at Udgifterne blev fordelt mellem dette Høfdelag, bestaaende af Beboerne, og Statskassen. Man forstaar saa godt, at Beboerne derovre ønske en Bevilling paa 6—700,000 Kr., som skal anvendes ovre i deres Sogn. Det vilde være en underlig Kommune, som ikke gerne saa, at Staten anvendte saa mange Penge indenfor dens Grænser, men jeg synes, at man godt kunde forlange, som man har gjort andetsteds i vort Land, at Beboerne selv bidroge noget til et Værn imod Havets Oversvømmelse. Jeg kunde derfor ønske, at naar denne Sag tages op til Overvejelse, det saa kunde blive paa et saadant Grundlag som af mig antydet.

Dernæst skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger om Erhvervelsen af Hammershus Slotslyng paa Bornholm. Da vi saa, at adskillige af de smukkeste Punkter paa Bornholm gik over i fremmed Eje, tror jeg, at alle vi Danske følte, at det var sørgeligt, og at det ikke burde ske. Jeg tillod mig derfor at rejse denne Sag i Finansudvalget, og den har ogsaa vundet god Tilslutning, saaledes at vi nu erhverve et af de smukkeste og ejendommeligste Steder i vort Fædreland i offentligt Eje, Samfundseje. Jeg kunde ønske, at vi gik saa vidt, at f. Eks. Møens Klint gik ud af Privateje over i Samfundseje med aaben Adgang for alle. Dette er der ganske vist i Øjeblikket, men denne Adgang have vi kun, saa længe den private Ejer vil tillade det. Den Dag, han lukker, er Adgangen til dette saa ejendommelige og smukke Punkt spærret. Jeg kunde derfor ønske, at denne Sag blev tagen op til videre Overvejelse, saaledes at saadanne ejendommelige og smukke Punkter enten gik ud af Privateje, eller det i hvert Fald ved Deklaration blev sikret, at de ikke kunde gaa over i en andens og da navnlig i fremmed Eje.

Fra Socialdemokratiets Side er der under Nr. 216 stillet et lille Ændringsforslag, som lyder saaledes:

„Landbrugsministeren bemyndiges til at ansætte en Konsulent til Udbredelse af